

Șcriituri muzicale

Exercițiu literar

În cadrul unei lansări de revistă la Liceul Academiei, după discuțiile pe text care s-au produs, am încercat să provocăm elevii clasei a X-a – interlocutorii și cititorii noștri, prin antrenarea lor într-un exercițiu literar. Dacă profesorii, de obicei, vă interzic să aveți telefoanele mobile deschise în cadrul orelor, eu am să vă rog să le conectați, lăsându-le să cânte, fiecare, una din melodiile voastre preferate, i-am îndemnat. Parte mă priveau cu suspiciune, parte – surprinși. În câteva clipe însă, sala se transforma într-un vacarm de melodii distonante ca intensitate, ritm, voce. În acest aparent haos, au avut câteva minute la dispoziție ca să-și urmărească senzațiile, gândurile, gesturile. Unii au fost tentați, în semn de protecție, să se baricadeze în interioritatea lor, alții, dimpotrivă, să evadeze din aceasta. Dar mai bine vă las plăcerea de a-i urmări pe câțiva dintre ei îndeaproape.

A.B.

Sufletul omului este un cristal ce strălucește încă din cele mai îndepărtate zări. Un suflet pur este ca un lot de pământ bine lucrat, fertil, din rodul lui înălțându-se pe un pisc de aur omenirea. Un suflet curat este ca o biserică cu porțile deschise pentru toți, iar în altarul lui se înalță rugile celor din jur, se înalță glasuri strigătoare, voci divine. Uneori mă gândesc că sufletul omului este un monstru adormit în adâncuri, ce poate fi trezit de zgomot.

...Stiloul îmi lunecă ușor pe foaie, iar gândurile îmi cad în palmă, făcându-mă să scriu.

Mariana Vâzdoagă

Un haos total... Aud doar muzica din boxele mele. Îmi vine să dansez, să sar în sus, să-mi proiectez în minte visuri, visuri irealizabile. Îmi iau colega de mână și zburăm. Vasile zâmbeste. Dar stai, băiete, îmi zic, mâine este vineri, am de făcut multe. Te las. Colego, îți dau mâna înapoi și mă concentrez...

Mă concentrez spre izbutire...

Ion Guceac

Mă cheamă Petru. Eu nu sunt un băiat perfect. Nu fac totul exact cum trebuie. Nu iau doar zece la școală. Nu știu exact ce doresc la moment, însă acesta sunt eu, Petru. Ca o certitudine invincibilă.

Petru Ciobanu

Lumea e atât de diversă... Oameni diferiți, opinii diferite, păreri care uneori se contopesc, alteori se contrazic. Eu aș vrea să fiu o rază ce străbate această lume și o umple... O rază cu o lumină unică și necesară... cândva, undeva sau... pretutindeni.

Daniela Sarău

Suntem într-o lume ce aleargă undeva, dar nu știu unde, și sesizez că și eu fac, de fapt, același lucru, dar în momentul de față mă opresc, mă scufund în sufletul meu și încerc să savurez fiecare clipă a existenței mele, să-mi simt pulsul vibrând, ideea conturându-se.

Doina Bobeică

Sunt într-o lume pragmatică, cu o mulțime de limite. Deși cred că sunt liberă și am dreptul la alegere, totuși, trăiesc într-o cutie cu limite determinate. Nu pot să merg împotriva tuturor... Doar atunci când am o idee, merg spre ea și găsesc limitele cutiei; deși

este sferică, caut un colț, găsesc colțul într-o sferă și după aceasta mă uit la ce am lăsat în urmă. Fiecare înscrie un vers în viață. Scriem un vers într-o cutie.

Valentina Spănu

Alerg... În dreapta... în stânga... strig... mă doare... oprește-te... stai, nu fugi... zâmbeste... sunt cuvinte... sunt bucăți de... meteorit... e tatuajul vidului, e plin de iriși ai visului. Sunt într-o cutie plină de oglinzi... dar nu mă văd... trec flori... mă scutură și tac... Am rămas să ard în ceară.

Irina Postolachi

Gânduri mai vechi și idei perechi adânc stau ascunse în inima omului – inimi

Victoria Veringă

E atât de greu să te gândești la ceva nedefinit, la ceva care să te cuprindă într-o secundă și să te ducă departe. Acolo unde aș vrea să ajung, dar, în armonia propriei visări, mă destram în necunoscut. Cu toate că mai am atâtea de trăit, de simțit...

Cristina Negură

Sunt un muribund ce întotdeauna își adresează întrebarea „care este scopul meu în acest ocean”, dar atingându-l, el dispare ca cenușa dusă de timp, de vânt. Încet, încet, sunt distrus de acest mister și din această cauză nu-mi pot găsi locul pe acest pământ. Uneori simt necesitatea să fiu singur și să am puterea de a crea frumosul pentru a înlocui întunericul din inima mea.

Vasile Furdui